U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Pavla Molka v právní věci žalobce: **Y. G.**, zast. Mgr. Alenou Kurguzovou, advokátkou se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015, čj. OAM-213/ZA-P15-P15-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2016, čj. 1 Az 19/2015-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013, čj. OAM-323/ZA-ZA06-K01-2012, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“), rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce v azylovém řízení poukazoval na to, že má v České republice rodinu a na Ukrajině je válka, které se nechce účastnit. V rámci pohovoru uvedl, že dle informací od jeho matky již obdržel tři povolávací rozkazy. V České republice má manželku a tři děti, všichni jsou ukrajinské státní příslušnosti a mají zde přechodný pobyt. Všechny děti již chodily nebo chodí do školy v České republice, češtinu znají lépe než on, nejmladší z dětí již nezná ani azbuku.

[2] Žalovaný skutková tvrzení žalobce neshledal azylově relevantní. Ve vztahu k posouzení možného udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o výjimečnosti jeho osobní a rodinné situace. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nutnost vykonávat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť je to jedna ze základních občanských povinností. Žalobce ani neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany, případně mezinárodní ochrany jako takové, porušila Česká republika své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Žalobce sice uvedl, že má na území České republiky manželku a děti, všichni jsou však občané Ukrajiny. Samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro

udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. V případě, že cizinec zamýšlí realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost k tomu využít standardních institutů, které mu za tímto účelem poskytuje zákon o pobytu cizinců. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky pro pobyt cizinců na území České republiky, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků.

[3] Městský soud v Praze názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, neboť je přesvědčen o jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

[5] Předně namítá, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Poukázal na to, že v České republice žije již od roku 2006, má zde manželku a tři děti ve věku 19, 17 a 10 let, letos se mu narodila i vnučka. Všechny jeho děti studují na místních školách. Chtěl by s nimi společně žít a o děti se starat. Jeho vycestováním by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy práva na respektování soukromého a rodinného života.

[6] Pokud jde o závěr, že vycestování stěžovatele nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, považuje stěžovatel rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný. Stěžovatel nesouhlasí s paušálním závěrem, že rodinné vazby nikdy nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Městský soud ani žalovaný se nezabývali otázkou, zda již samotné vycestování stěžovatele nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je přesvědčen, že v jeho případě nelze zcela vyloučit, že by i případné krátké vycestování pro něj mohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho práva na společný rodinný život. Žalovaný podrobně nezkoumal, zda je skutečně v možnostech jeho rodiny, aby společně vycestovali na Ukrajinu a realizovali tam svůj rodinný život. Žalovaný řádně neodůvodnil ani závěr, že stěžovatel může k legalizaci svého pobytu využít ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť neuvedl, která konkrétní ustanovení má na mysli a zdali je v praxi reálné a možné tyto instituty využít. Tato opomenutí městský soud neodstranil a plně se ztotožnil se závěry žalovaného.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval některé argumenty uvedené v jeho rozhodnutí, ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl její zamítnutí.

III. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[9] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Z textu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel za důvody přijatelnosti kasační stížnosti považuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení, nesprávné posouzení otázky možného udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Městský soud dle stěžovatele opomenul řadu nedostatků vážících se k posouzení soukromého a rodinného života stěžovatele, kterými mělo trpět rozhodnutí žalovaného.

[13] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že s ohledem na dispoziční zásadu, která platí v řízení o přezkumu správního rozhodnutí soudem, je pouze na žalobci, jaké vady vytkne napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení. Obsah žaloby tak v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Stěžovatel se v žalobním řízení zaměřil primárně na otázku možného udělení humanitárního azylu, eventuálně doplňkové ochrany, z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině a jeho možného povolání do armády. Svůj rodinný život zmínil pouze v rovině konstatování, že zde má manželku a tři děti, jejichž výchovu by manželka nemohla sama zvládnout. S ohledem na probíhající vnitřní ozbrojený konflikt vyjádřil obavu o svůj život a budoucnost své rodiny. Ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany se stěžovatel soustředil výhradně na nebezpečí, které mu hrozí v souvislosti s jeho povoláním k účasti na ozbrojeném konfliktu. V kasační stížnosti se naproti tomu věnoval výlučně existenci rodinných vazeb na území České republiky.

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, konstatoval, že je žalobce *„povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a*

rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, které byly stěžovatelem uplatněny, a to zcela dostačujícím a přezkoumatelným způsobem. Nelze požadovat, aby městský soud za stěžovatele dovozoval, jaký myslitelný zásah do jeho života může povinnost vycestovat z území České repliky zapříčinit a jakou měrou se jej bude dotýkat.

[15] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, připustil, že již pouhá nutnost vycestování cizince z území České republiky pro něj může představovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života. Ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky a naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany se však bez přistoupení dalších okolností bude jednat o velmi výjimečný institut. Bylo proto na stěžovateli, aby onu výjimečnost své situace městskému soudu náležitě vylíčil. Pouhá zmínka o rodinném zázemí na území České republiky, která byla uvedena v žalobě, nezakládá povinnost městského soudu se v plné šíři věnovat možnému zásahu do rodinného života stěžovatele, případně problémům jeho realizace v zemi původu. Městskému soudu proto nelze vytýkat nepřezkoumatelnost ve vztahu k otázkám, které nebyly v žalobním řízení nastoleny.

[16] Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu neshledal; městský soud se naopak vypořádal se všemi vznesenými námitkami v takovém rozsahu, v jakém byly uplatněny.

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené již jen ve stručnosti poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2010, čj. 9 Azs 3/2010, ze dne 21. 5. 2010, čj. 6 Azs 5/2010.

[18] K otázce udělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, a ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterých zdůraznil, že posouzení této otázky spadá do správního uvážení žalovaného a je přezkoumatelné toliko z pohledu dodržení procesního postupu a případného porušení zákazu libovůle. Nejvyšší správní soud žádné pochybení žalovaného ani městského soudu neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení městského

pokračování

soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu